

ind over Tærsklerne til de udvalgte blandt Men-  
neskenes Børn, dyngede sig op i Lader og Stalde,  
fyldte Klosterkælderne og Herregaardenes Forraads-  
kamre med solid Slagtemad og honningsødet Øl  
for tilsidst at samle sig som Spæk og tykt Blod,  
bag Munkekutten og Ridderens blankskinnende Har-  
nisk. Og se, da den fromme Klosterbroder havde  
faaet Spæk paa Nyrrerne, grebes han af kødelige  
Anfægtelser. Han fik Trang til at gifte sig, han følte  
det sluttelig som sin ligefremme Kristenpligt at blive  
Familjefader og uden alt Sværmeri dele Livets Goder  
med de andre Adamssønner. Kirken blandede Blod  
med det borgerlige Samfund. Ud af den grove Bods-  
dragt med Sandalerne og det haarde Hampereb  
fremtraadte som af et Puppehylster den første Pa-  
stor Sidenius med den brusende Pibekrave og den  
store Børneflokk. Samtidig faldt ogsaa Herremanden  
mere og mere til Ro i den borgerlige Samfunds-  
orden. Med sin nedarvede Velstand, som gaymilde  
Love beskyttede, fristedes han stadig mindre af  
Eventyret og det ubekvemme Krigerliv. Vikingernes  
Ætling var bleven Studehandler og stoltserende  
Landjunker med Flojlsbukser og brammende Fjer-  
busk over Hatten. Stor og kødtung, svulmende af  
uforbrugt Kraft, red han frem paa sin fjertende  
Ganger som et Billede paa den hjemlige Muldjords  
Velsignelser.

Det var Mænd som Hr. Lave Eskesen Brok, der  
laa i Kiv og Proces med det halve Jylland, eller  
som hin Ridder Oluf Pedersen Gyllenstjerne, hvem  
hans egne Søstre, Fru Elsebe og Jomfru Lene, til-  
sidst forklagede ved Viborg Landsting „for den store  
Forfang og Uret, han gjorde dem, i saa Maade, at  
han slog og jagede dem og deres Folk med Vaaben  
og dragne Sværd og slog deres Huse om og tog